

Książka dobrem kultury

(Dokończenie ze strony 3)

U nas wciąż wszystko wrzuca się do jednego worka i niech sobie „artyści” radzą... a czasem wręcz króluje bawoli zachwyty nad grajkami zza wielkiej wody, tylko dlatego, że przybył zza tej wody. Ot, taka prowincjonalna przypadłość, wyrastająca z kompleksów, z pomniejszenia własnych wartości, ze wstydu przed samym sobą.

Książka jako dobro kultury ma w tej hierarchii również swoje poczesne i... „poczytne” miejsce i ona też nie zginie. I jest tym dobrem kultury czy tego chcecie czy nie. Rynek może się rządzić swoimi prawami – taka jego natura, a sztuka, zawsze i od zawsze rządzi się i rządzić się będzie z kolei swoimi, odmiennymi prawami, których wyznacznikami są: atmosfera dziejów, duch tych dziejów i zapotrzebowanie społeczne, a my właśnie przeżywamy pewnego rodzaju przewartościowanie postaw i potrzeb, dążeń i wartości, marzeń i spełnień. Nie wiemy wszelako co z tego wyniknie, ale odnośnie wrażenia, że nieuchronnie zbliża się kres świata jaki znamy. To dla sztuki i dla książki jest zawsze jakaś szansa...

Otóż wreszcie – po czwarte – wiem, że być może sam sobie zaprzeczam, ale chwytam się jakiejś nadziei. Jednym statkiem bowiem z tymi pozał się Boże „rządzącymi”, (których sami wybieramy) dziś płyniemy. Gorzej już bowiem chyba być nie może. Tekst Marka (a może jego przypomnienie) uzmysłowił mi, uzmysłowił nam, że... *jesteśmy w dupie*, a do tego uprzytomnił, że parafrazując Kisiele – *zaczęliśmy się nawet w tej dupie na swój sposób urządzać*, a tu nagle jak nie huknęło, nie gruchnęło, jak nie wałnęło z przytupem, jak nie zagrzmiało i... rozpadło się wszystko jak domek z kart, jak marna konstrukcja na wietrze. O, jaka piękna katastrofa... zawołałby Zorba naszych czasów.

Zorbo, gdzie jesteś?

Okazało się też, być może, że to szansa nie dla samej książki (jako dobra kultury), ale choćby tylko dla czytelnictwa jako jednej z najpiękniejszych metod spędzania wolnego czasu za pan brat z kształtowaniem i rozwojem wyobraźni, równoległych światów, podwójnie nasączonego życiem życia wewnętrznego i tak dalej i takie tam dyrdymały, w które uwierzy ten, który zechce (odważyć się na nadzieję)... i w to w ogóle uwierzyć.

W innym przypadku konkluzje tekstu Marka Wawrzkiwicza, przyszłość i zarówno kulturę, jak i sztukę, a wręcz cały świat ogarnie chaos i kres tak doszczętny i permanentny, po którym jedynym możliwym rozwiązaniem stanie się już tylko orwellowska wizja nowego wspaniałego porządku, a w takiej rzeczywistości książka przestanie być w ogóle potrzebna. Zastąpi ją „wirtualna rzeczywistość opowiedzianej historii”, będąca rozrywkowym złudzeniem po entuzjastycznym udziale w procesie produkcji, rozstrzygnię-

tym i dawkowanym *ex cathedra* przez kolejny *mądry* nie-rząd, który niebawem być może nadejdzie, i zacznie nami w skrócie zarządzać (znów doraźnie – z dnia na dzień) czego Państwu szczerze nie życzę... (choć patrząc na ten, być może każdy inny byłby lepszy), ale jak wiecie i zapewne wnioskujecie z tego *niepoprawnego* tekstu mnie chodzi o coś zupełnie innego.

O wiarę w książkę, jako dobro kultury i wiarę w człowieka jako coś więcej niż realizację zawołania w *zdrowym ciebie*...

Życzę Wam zatem miłych lektur oraz jakiegokolwiek ducha, byle był duchem...

Andrzej Walter

Rys. Sławomir Łuczyński

Gitta Rutlegde

Taniec na linie

z obawą obserwujesz poczynania bliskich

na wyczyny zapierające dech w piersiach...
patrzysz, jak na taniec balansującego na
linie przeznaczenia
chcesz wierzyć, że utrzyma się na
wysokości
bo jeśli spadnie, trudno będzie uporać się
z wyrzutami sumienia

chcąc uchronić od nieszczęścia:
służysz doświadczeniem,
podejmujesz próby rozmów,
stosujesz wymowną ciszę
może domyśli się... bez słów ?

coraz częściej spoglądasz w górę...

a lina jest rozchwiana
serce, przestaje miarowo bić –

balansując na granicy światów
tracimy równowagę,
jest coraz bardziej niebezpiecznie
nie zwracamy uwagi
że od upadku dzieli nas tylko krok
i z uporem maniaka

walczyliśmy o prawo do popełniania
kolejnych błędów

Rafał Sulikowski

* * *

ciemne firanki rzęs
wstydliwie skrywają
słone wodospady
rozpaczy.

* * *

park tonący w kałużach z łez
ten sam co zawsze i zupełnie inny
przypomina przeszłości mity
legendę którą znam tylko ja
parkiem idzie para – ona i on
jeszcze mają nadzieję
jeszcze się łudzą że z tego coś
będzie
planują jak się najlepiej urządzą
samochód domek pod miastem i ze
czworo dzieci
nie wiedzą idąc nocą przytuleni
że ktoś właśnie krzyżuje ich
nadzieje...

* * *

jest takie miejsce które na mnie
czeka
jak to gdym na świat przychodził
z jednej strony życia czekało...
tak to z drugiej jego strony
cierpliwe i spokojne i pewne
że stawię się punktualnie
czy będzie to w domu
czy raczej na zewnątrz
może w szpitalu lecz szpitali
mnóstwo
i pięter i sal i łóżek okablowanych
te kable dają jeszcze
nadzieję lecz nam potrzebna
Nadzieja
jest taka data jeszcze zatarta
z której dwie znam dopiero cyferki
co rok mijam swoją ujemną
rocznicę
nieraz popijając w pubie latem
chłodny drink i nawet o tym nie
wiem że o tej porze za...
gdym się poczytał i gdym się rodził
na świecie wielu ze mną startowało
są teraz rozproszeni po wodach
łędach i w powietrzu...